VIRUSUL UTOPIEI: CUM LIBERALISMUL A DEVENIT REVOLUȚIA PERMANENTĂ

Octavian Dimarescu

Incorect Politic

Septembrie 29, 2025

Virusul Utopiei: Cum Liberalismul a Devenit Revoluția Permanentă

Liberalismul, în prezentarea sa publică, se definește prin toleranță, libertate și drepturi individuale. Această fațadă benignă maschează însă o realitate mult mai agresivă. Privit în profunzimea sa structurală și în manifestările sale globale, liberalismul contemporan, promovat de hegemonia atlantistă, nu este altceva decât cea mai de succes reîncarnare a celui mai radical proiect revoluționar al secolului XX: Revoluția Permanentă a lui Leon Trotsky. Pentru a înțelege această afirmație șocantă, trebuie mai întâi să distilăm esența pură a viziunii troțkiste, dincolo de frazeologia sa marxistă. Proiectul său nu era doar un plan politic, ci o teologie a transformării totale, bazată pe patru piloni fundamentali: anularea granițelor, universalismul dogmatic, progresismul liniar și o stare de excepție permanentă.

În esență, Trotsky considera granițele naționale, culturale și spirituale drept închisori arbitrare care împiedicau unirea omenirii într-o singură entitate omogenă. Scopul său era dizolvarea oricărei forme de suveranitate particulară. Pe acest fond, el susținea un universalism dogmatic, conform căruia exista o singură cale "corectă" pentru întreaga umanitate, iar orice societate care se abătea de la această dogmă trebuia "corectată" prin forță. Această viziune era alimentată de un progresism liniar, unde istoria era văzută ca un marș neîntrerupt spre o utopie viitoare, iar trecutul, cu tradițiile și instituțiile sale, era un balast ce trebuia aruncat peste bord. În fine, revoluția sa nu se termina niciodată; existența unui nou "inamic de clasă" justifica o stare de mobilizare, purjare și intervenție constantă. Istoric, acest proiect a eșuat, fiind învins de realismul brutal al lui Stalin, dar virusul ideologic nu a murit; a intrat într-o stare latentă, așteptând o nouă gazdă.

După 1991, odată cu prăbușirea URSS, liberalismul occidental a rămas singura ideologie cu pretenții globale și, în acest moment de triumf unipolar, a absorbit și a reactivat toți cei patru piloni ai troțkismului. Anularea granițelor a devenit globalizare, manifestată prin acorduri de liber schimb care dizolvă suveranitatea economică și prin organisme supranaționale care anulează suveranitatea politică. Universalismul dogmatic a fost tradus în pachetul "Drepturile Omului" și Democrația; orice stat care refuză acest model este etichetat drept "regim autoritar" și devine o țintă legitimă. Războiul troțkist împotriva tradiției este continuat și intensificat de progresismul cultural "woke", unde inamicul nu mai este "burghezul", ci "patriarhatul" sau "heteronormativitatea". Iar starea de excepție a devenit un management permanent al crizei, unde "Războiul împotriva Terorismului", "criza climatică" sau "pandemiile globale" justifică un control centralizat tot mai mare.

Dar o ideologie revoluționară, oricât de virulentă, are nevoie de un vehicul pentru a se impune la nivel planetar. Și aici se află diferența fundamentală dintre Trotsky și moștenitorii săi liberali. Trotsky nu a avut la dispoziție decât un Comintern slab, pe când liberalismul globalist are la dispoziție cea mai formidabilă mașinărie de putere din istoria lumii: hegemonia atlantistă, condusă de Statele Unite. Puterea sa militară, NATO, funcționează ca Armata Roșie a globalizării. Puterea sa economică, prin dolar și FMI, disciplinează economiile naționale. Iar puterea sa culturală, prin Hollywood și Silicon Valley, exportă valorile progresiste care erodează culturile locale.

Prin urmare, concluzia este inevitabilă. Liberalismul nu a învins comunismul; el a absorbit și a perfecționat cea mai virulentă tulpină a acestuia. A renunțat la aspectele economice eșuate ale marxismului, dar a păstrat intact motorul său revoluționar: impulsul de a dizolva, de a uniformiza și de a transforma întreaga planetă după un singur calapod utopic. Lupta pentru o lume multipolară, pentru suveranitate și pentru dreptul fiecărei civilizații de a-și urma propriul destin nu este o simplă competiție geopolitică. Este o contra-revoluție.